

Niets houd ik geheim voor de stemmen die mijn psyche lezen, ontlede, en beoordelen. ‘Ik ben een moordenaar. Een vakkundige, en in de wereld waar ik thuis ben gaat mond-tot-mond reclame sneller dan in de wereld bovengronds. Wanneer ik een job aanneem dan voer ik hem ook uit,’ vertel ik de andere persoon in deze ver van God en voorbijgangers gelegen kelder.

‘Faalpercentage: nul komma nul procent,’ vervolg ik even kalm. ‘Ik ben uitermate werkwilleg, flexibel, als het om mijn werktijden gaat.’ Ik kijk hem strakker aan. ‘Elk contract wordt in hoofdletters opgesteld, beste kerel. Geen kleine letters. Mijn klantenkring is omvangrijk. Elk contract is dik belegd brood op de plank.’

De man onder het matig verlichtende peertje is eigenlijk nog een knul, zo eentje met een apenbaardje ónder zijn kin. Hij draagt een groen-wit geruit flanelen overhemd en een gloednieuwe, versleten spijkerbroek met daaronder legerboots. Zijn hardos is gemillimeterd.

Zijn bruine ogen tranen. Hij zweet peentjes, slikt veel en zenuwachtig, en hij tilt zijn samengebonden handen naar mij op. Biddende handen. Hij weet het, zijn stem zal de andere in mij spoedig gezelschap houden. De knul heeft het recht te weten wie zijn ondergang inluidt.

Ik lach hem toe. Een glimlach waarin ik twijfel over mijn toekomstige misdaad leg. Mijn pistool met geluidsdemper laat ik ietwat afwijken. De loop laat ik zelfs een paar centimeter zakken. Ik geniet. Ik geniet van zijn opluchting. Passie, volgens Van Dale is het onder meer het lijden van Jezus Christus. Bij mijn passie – lees de andere betekenis, hartstochtelijke liefhebbelij –

is lijden evenzo onafwendbaar. Maar, noch voor de zoon van God, noch voor mij, gaat dat lijden op.

Ik gun de jongeman aan mijn voeten tijd voor inzicht, dat hij is overgeleverd aan mijn erbarmen. Waarna ik met een uitzonderlijk brede grijns het uiteinde van de loop tergend langzaam tegen zijn linkerslaap zal zetten. Hij moet vervuld door wroeging doodgaan, en doordrongen van de wetenschap dat zijn leven nu eindigt. Hij is de pubertijd amper voorbij, ik nader een pensioengerechtigde leeftijd. Ik maak geen fouten. Daarom leef ik nog. Hij heeft één fout begaan, één heel verkeerde. Dus hij sterft jong.

Met mijn vrije hand dep ik het zweet van zijn voorhoofd.

‘Ik, ik heb spijt. Vertel mijnheer Stolten dat ik het goed wil maken.’ Hij wurmt de woorden uit zijn door angst dichtgeknepen strot, wat een schril stemmetje veroorzaakt.

‘Wat wil je zijn dochter vertellen? Ik doe dit om haar te wreken.’

‘Ik wilde ... ik wilde het niet. Ik hou van haar.’ Een traan biggelt over een wang.

‘Denk jij echt dat je het met een liefdesverklaring en een sorry goed kan maken? Ze ziet er verschrikkelijk uit. Het is maar de vraag of haar gezicht ooit volledig zal herstellen.’

‘Ik wil blijven leven.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik heb je zojuist verteld dat ik mijn contractuele verplichtingen altijd tot in de puntjes uitvoer. Haar vader wil dat ik jouw afgesneden hoofd voor middernacht in mijn handen heb.’ Ik laat hem mijn Rolex Submariner met datum aanduiding zien. De kleine wijzer nadert de twaalf, de grote verbergt de negen. ‘Vijf voor twaalf. Voor jou. Om je hoofd van je romp te scheiden heb ik ongeveer tien minuten nodig.’

Hij bevuilt zichzelf, ter hoogte van zijn kruis.

‘Goh, kerel. Prijs jezelf fortuinlijk. Je moest eens weten hoeveel geluk je hebt. Mij is nadrukkelijk gevraagd mezelf in te houden en de lichamelijke kwellingen te beperken tot de hoogstnoodzakelijke.’

Een tel later, na de zachte plof uit de geluidsdemper aan mijn pistool, zakt zijn lichaam neer. Ik kijk toe hoe een restje leven wijkt. De jongeman stuiptrekt, bevuilt zichzelf met meer dan pis alleen.

Het lijk ligt in het bloed, dat hoofdzakelijk uit het gat in de rechterslaap stroomt. Slechts een druppel uit zijn linkerslaap. Ik stap twee flinke passen achteruit, zodat de rode smerigheid niet op de zolen van mijn chique effenzwarte Jan Jansens met veters in dezelfde kleur terecht komt en ik ver genoeg van de stank van zijn stront sta. *Altijd*. Altijd schijnt er meer bloed te vloeien dan waarop ik heb gerekend.

Kalm omhul ik de schoenen met overschoenen en trek ik een witte wegwerpoverall aan – hetzelfde type als dat de forensische opsporingsdienst van de politie gebruikt.

Net zo bedaard pak ik de zaag.

*

Ik loop naar de deur. Overschoenen, pak, handen en hoofd in een zak in mijn knuist. Job volbracht, einde lol. Van moorden kun je alleen vooraf en tijdens de daad genieten. Een lijk is afstandelijk. Een ding dat niet op psychische of lichamelijke martelingen reageert. De lijken van mijn slachtoffers vullen slechts mijn bankrekening aan, waarna ik ze meteen vergeet.
